

פרק ה' שמות אל"

שנת תרע"ו

זכור ימות עולם בינו שנות דור ודור וגוי
יצב גבולות עמים למספר בני ישראל,
הינו שבעים אמות למספר שבעים נפש,
הפריש שכל נפש ה' בידה לתוך את האומה
שהיא דוגמת נפשה, הינו שבמה שהוא בעצמו
נמשך אחר הש' בכל כוחות נפשו, בוה
עצמו המשיך ג' את האומה שהיא דוגמת
נפשו בלי אומר ובלי דברים. וכן אח'ב
שנתחלקו ע' הנפש לששים רבו נתרבו
ג) נמי האומות ונתחלקו בעפרות תבל, ובכל איש
ואיש מישראל חולין אלףים ורבעות מהאותות
שהם שייכים לשורש נשמו לחקنم, או
כאשר לא יאבו שמע יintel מהם הניצוץ
הקדוש המה' אותם וישובו כלל ה' וע'יך
במה שאמר זכור ימות עולם וגוי היה מצה
לזכור זאת כמו שאר המצוות שיש בהן
זכירה, כמו שבת ומוחית עמלך, והינו שמצוות
על האדם לזכור היטיב מה תלוי בו ואם יזכה
אשריו שהכريع את עצמו ואת אלףים
זרבעות נששות או ניצוצות קדושים לכף
זכות, ובאם לאו ח'ז' אוילו שהכريع וכו'.
וכאשר האדם ישים זאת תמיד על לבו יהיו
בהכרח גנטה לזכות:

6. יסיר את העוננות להשליכם במצולות ים
אבל לא היה שבועה שלא יגיביה את בנין
עלי על ידי התורה, וע"כ בד"ת מתכפרין
וממילא כאשר האיש נעשה מוגבה ואוי
הعونנות יכולין להיות להם נגיעה בו, מAMILAZ
פסקה לחיוותיהם. כי ידו שכל חיות העוננות
הינו מלאכי משחית שנבראו מהعونנות. הי'
מהאדם עצמו שמוסצין את לשד חיות
וכאשר האדם מוגבה מלאכי המשחיז
פסקה חיים :

וזהו שבספרי אין עדיפה אלא הריגה כמ"ז
וערפו שם את העגלת, והיינו כי עירפה
העגלת היא ש��וץ בקופץ מאחוריו, והיא
פסיקת החיים שהגורף מושך חיים מהראש
ע"י חוט השדרה שהולך מהראש וכשפוסקי
המפרקת עם חוט זה פסקה לחיותה, ואיננו
כענין שהיות טריגנים, וכלשונו הש"ס חולין
(ב') וכי מתה עומד ומלך עיי'ש וכלה
היא הריגה שע"י התורה הינו שהעוננו
פסקו לחויתיה :

ולפי האמור יובן אשר אפי' אותן העוגנים שבקצת מקומות בוהה קשtain מועיל ובהם תשובה פשטota מתכון ע"י ד"ה ועיליהם מסיים הספרי שד"ת מכפרין ע"י שפ"ד, ודוח'ק. וכבר דברנו בוהה:

פ

אסתירה פni מה אראה מה אחריתם.
הפיירוש כי למעלה מן העניין כתיב
שנعواשו כ"כ רעים וחטאיהם מתולדה, ע"ז אמר
השי" ברוב רחמייו אסתירה פni מהם, היינו
בבחינת הרע שעם עומדים ולא אביט בזה
אלא אראה מה אחריתם היינו סוף ואחרית
איש ישראלי, שסוף כל סוף עתיד לאשתaba
בגופא דמלכא, וע"כ בהכרח עליל לשבב סיבות
להחזרם למוטב. ויש לומר שוה נמי גורם
התוצאות בלב ישראל שלא יסתכלו על מהות
הנכחות אף שהיא בלתי רואוי אל יתיאש
אל יראה מה אחריתם כנ"ל:

ל' חנוך ווילטן ווילטן

ידוע כמטר לחייב. בספרי אין עירפה אלא הריגה כמ"ש וערפו שם את העגלת. נראה לפחות דונה מה שהחורה נקראת לך הגיד "ק אבִי אַדְמוֹן" וצלהה משום שבאייה תועלת לאדם ממש שהוא לך את ד"ת. אם ברגש הנפש ופנימיות הלב נכנסת ג"כ לפנימיותו ודבריו תורה נבלען בדמותו, עכ"ד:

ונראה עד לומר שדי'ת מגביהין את האדם
כי לキיחת היא לשון הגביהה כמ"ש
ולקחטם לכלם ביום הראשון ובלשון הש"ס
(סוכה מ"ב). וזה הא דברי תורה
מכפרין היינו שמגביהין את האדם ממקומו
ומעלין אותו למקום גבוח מקום שאין
העירות יכולין לגעת שם. והוא עניין
מ"ש הרמב"ם (פ"ב מה' תשובה) בטעם שיינוי
השם כאילו איןנו אותו האיש שעשה אותן
המעשים. ועוד יותר מזה, כמובן:

ובזה יובן מאמר הש"ס ר"ה (י"ח), אם יתכפר עון בית עלי בזבח ומנהה בזבח ומנהה איןנו מתכפר ממשום שהוא גז"ד שיש עמו שבועה אבל מתכפר הוא בתורה, ולכאורה איןנו מובן מי אולמא דתורה נגד השבעה. אך יש לומר דכפירה היא לשון קינות והסרה כברשי' (בראשית ל"ב כא). וע"ז היהתה שבועה שלא

ב

שנת תרע"ב כשערירים עלי דשא וכרביבים עלי עשב.
פירש"י עטיפת עשבים כולם יחד ונקרא דשא, וכל קלח וקלח בפני עצמו נקרא עשב. כי אם אמר' זצלהה פירוש שבוח התורה ניכר בכלל גם בפרט, עתיה. וגם שמות כל איש ואיש נרמזו בתורה כדיוע ממעשה ששאל מומר אחד להרמבי' אנה נרמזו שמו בתורה והוא ה' אבנر והראה לו הרמבי' הפסוק אפאיים אשכחת מאנו שורם, האותיות השלישיות מכל תיבת זו אותיות אבנר. ונראה דבשורה היתה להם לישראל שאפי' הגਊ והפחוט כזה נרמזו ג' בתורה. וכמו שפירשנו בפסוק וה' כי יאמרו אליכם בניכם מה העבודה הזאת לכם הנאמר בפרשタ בא דמסתימת הפרשה ויקוד העם וישראל פירש"י על בשורת הבנים. ולכאורה אין מובן הלווא וזה מדבר בין רשות (ב"ר פ"ד ט') שאמור אע"ה ואנכי הולך ערירין אם עתיד אני להעמיד בנים ולחכיעיסך מوطב לי ואני הולך ערירין, וא"כ מה בשורת היא זאת. אך י"ל שזאת היא בשורה שאפי' בן רשותם נרמזו בתורה. ובאשר התורה היא נצחית הרי יש לו אחיזה ושורש בנצחיות, ובזה סוף כל סוף אחר סיבות וגלגולים יודרך ויתלבן כי לא ידה ממנה: נדה, וזה עצמו הבשורה ברמז בפרשא זו:

שנת תרפ"א

ויאמר אליהם שימו לבבכם לכל הדברים
וגו'. הנה יש בדברים אלו תוכחת
מגולה שלא יסתפק בידיעה גרידא, וכמו
שהביא מקרה דיחזקאל (מ' ד') בן אדם
ראה בענין ובאונין שמע ושים לבך, הרי
שאחר הראי' ואחר השמייה אם לא ישם
אליהם לבו אינו כלום. והלווא הדברים ק'וח
אם דברי מרע'ה שהיתה שכינה מדברת
מתוך גורנו וכחוי הי' יפה שדבריו בחוץ
מקשת ידרו חדרי בטן, וכמו שהגיד כ'ק'
אדמו'ר הקדוש הר' ז' וצלה'ה מגור בפסוק
VIDBER משה באוזני כל קהל ישראל את דברי
השרה הזאת עד תוםם. שתיבת תוםם קאי'
על ישראל שעשאן תמים, ואעפ'כ הוצרך
להזהיר אותם שישימו לבבם לכל הדברים
האלה, ואם לאו לא ישאו מאומה בעמלם
עאכ' בר' רוזה בספר או השומע בעצמו, אם
לא ישים לבו לכל הדברים להבחן בהם
את לבו כמה הוא רחוק מדברים האלו ולא
הו נוטה, אין טרחות עולה לכלום וייגע'ן
לרייך ח'ו, אלא ישם אליהם את לבו וכמ'ע'
VIDDEUT היום השבות אל לבך שהידייעת
בעלמא איננה מספקת וצריך עוד להסביר אי'
הלב. ודי באורה זו: